

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

při přípravě nových premiér našeho divadla se v právě vypuknuvší sezóně odehrály hned dvě významné změny, o kterých bych vás rád nyní informoval. Poté, co jsme seznámili všechny naše diváky se skutečností, že jsme se s Bolkem Polívkou po jeho nádherném účinkování v „Benátském kupci“ dohodli na jeho účasti v nové inscenaci „Král Lear“, kde vytvoří titulní roli, se strhl poprask... Samozřejmě kolem vstupenek. Proto jsem ještě o prázdninách rozhodl o změně jeviště, na němž se „Král Lear“ potká se svými diváky. Původní záměr byl uvést toto představení na Činoherní scéně, ale neboť má pouze poloviční kapacitu oproti scéně Hudební, bylo vhodné řešení rychle jasné. Tomuto rozhodnutí rychle přizpůsobil jevištní řešení scénograf Christoph Weyers, podle jehož návrhu se dekorace již vyrábějí, a musím říct, že kolegové herci i další z dekoračních dílen a techniky, kteří viděli model pro tuto inscenaci, hovoří o jednoznačně nejnáročnější a přitom fascinující scéně, která v historii našeho divadla nemá obdoby... Tedy, 14. listopadu uvidí v premiéře první diváci Bolka Polívku v „Králi Learovi“ na Hudební scéně. Zároveň s tímto řešením však vznikla i myšlenka uvést na Činoherní scéně jinou inscenaci, která by mohla nabídnout našim divákům možnost návštěvy představení v komornějším prostředí. Rozhodli jsme se pro uvedení české premiéry muzikálu o přátelství mezi Edith Piaf a Marlene Dietrich s názvem „Vrabčák a anděl“ dvou mladých autorů z Německa. Podle námětu Davida Winterberga napsali Daniel Große Boymann a Thomas Kahry s použitím legendárních písní obou světoznámých zpěvaček strhující dílo, které mělo svou světovou premiéru v Burgtheatru ve Vídni a dodnes se tam s obrovským ohlasem uvádí. Pro naše divadlo bylo při tomto rozhodování navíc důležité, že jsme měli už léta „spadeno“ na nějakou hru pojednávající o těchto dvou osobnostech, a to hlavně i proto, že máme v souboru hned dvě báječné herečky a zpěvačky, Markétu Sedláčkovou a Hanu Holišovou, jež jsou přímo předurčeny k tomu, aby se s rolí Edith Piaf na jevišti jednou potkaly. Stane se tak týden před premiérou „Krále Leara“, 7. listopadu. Inscenace není a ani nebude zařazena do žádného systému našeho předplatného. Jedná se o jakýsi „bonbónek“ či „třešničku na dortu“, která se, jak doufáme, stane ozdobou našeho repertoáru. Vám, našim předplatitelům, pak nabízíme návštěvu tohoto představení za mimořádně zvýhodněných podmínek – oproti plné ceně 420,- Kč si budete moci pořídit vstupenku za 315,- Kč, studenti, důchodci a držitelé karty ZTP a ZTPP za 262,- Kč. Rád bych vás rovněž upozornil na onu krásnou skutečnost, kterou je festival Divadelní svět Brno 2015, jež se tentokrát odehraje v termínu 17. – 21. října 2015. Některá z festivalových představení můžete navštívit i na jevištích našeho divadla.

Sezónu jsme zahájili interaktivní komedií „Splášené nůžky“ a už finišují dokončovací práce na muzikálu Andrewa Lloyd Webbera „Ptáskání po větru“, zkouší se „Král Lear“...

Za všechny kolegy z vašeho Městského divadla Brno se s vámi těším na shledanou při, jak věřím, nádherně slavnostních divadelních zážitcích!

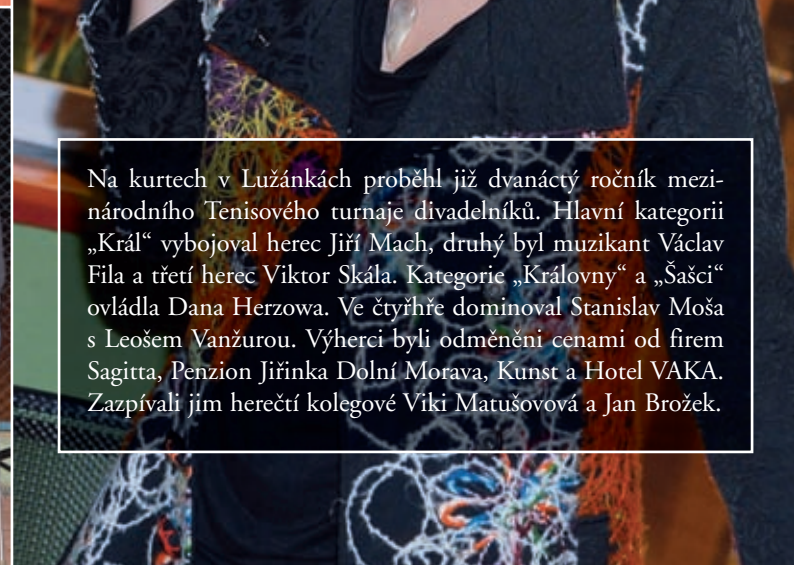
Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2015

CENA 25,- Kč

Na kurtech v Lužánkách proběhl již dvanáctý ročník mezinárodního Tenisového turnaje divadelníků. Hlavní kategorii „Král“ vybojoval herec Jiří Mach, druhý byl muzikant Václav Fila a třetí herec Viktor Skála. Kategorie „Královn“ a „Šašci“ ovládla Dana Herzowa. Ve čtyřhře dominoval Stanislav Moša s Leošem Vanžurou. Výherci byli odměněni cenami od firem Sagitta, Penzion Jiřinka Dolní Morava, Kunst a Hotel VAKA. Zazpívali jim herečtí kolegové Viki Matušovová a Jan Brožek.

TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ 19. a 20. ZÁŘÍ 2015

Foto: J. Kratochvíl

Gerard Manley Hopkins (1844 – 1889)

Anglický básník, člen jezuitského řádu, kněz, profesor filologie, kreslíř a skladatel, experimentující se čtvrttónovou hudbou, neustálý hledač vztahů mezi přírodou, Bohem a člověkem. Jeho nerozsáhlé básnické dílo vyšlo až dvacet let po jeho smrti, a to zásluhou jeho celoživotního přítele B. Bridgese, ovšem větší popularity získal až v polovině dvacátého století mezi tehdejšími básnickými experimentátory. K jeho dílu mne přivedl přítel Otto František Babler, který už koncem třicátých let minulého století skvěle přeložil jeho báseň *God's Grandeur*. Zde je můj překlad jeho básně *Pied beauty* z roku 1877...

Miroslav Macek

Nedokonalá krása

Chvalme Boha za stvoření skvrn –
tím za temný mrak, za Stračeny kůží,
šat slunéček a pstruhů nejeden,
les, louku, lán a rumiště i růží,
těž nástroj, jenž je s láskou proveden.

Vše nové, jiné, zbytečné a cizí
i vrtkavé tak, až se dech nám újí,
vše hořkosladké, co nám plní den,
vždy krásu změny skrývá zcela ryzí:
Buď veleben!

*„Nejdůležitějším úkolem přítele je,
aby ti byl nablízku, když se mylíš.
Když máš pravdu,
jsou po tvém boku téměř všichni.“*

Mark Twain
(vl. jm. Samuel Langhorne Clemens,
1835 – 1910), americký spisovatel.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

GRADIOR TECH

AutoCont

Paul Pörtner

LÁŠENÉ ÚZKÝ

režie Mikoláš Tyc

12. a 13. ZÁŘÍ 2015

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Bolek POLÍVKA

BOLEK POLÍVKA SE TĚŠÍ NA KRÁLE LEARA, VŠICHNI V MDB SE TĚŠÍ NA BOLKA POLÍVKU

Zhruba po roce se vrátí na prkna Městského divadla Brno jeden z nejvýraznějších (nejen) brněnských herců Bolek Polívka. Po *Benátském kupci* se mohou diváci těšit na neméně slavnou divadelní i historickou postavu. Bude to *Král Lear*.

„Před rokem, když jsme dělali *Benátského kupce*, to bylo tak, že já jsem tehdy původně chtěl vlastně zařadit na repertoár právě *Krále Leara*. Bolek však vyjádřil prosbu, jestli bych se nemohl jako režisér domluvit s panem ředitelem divadla a požádat ho, aby *Benátský kupce Krále Leara* přeskočil,“ popisuje genezi vzniku obou inscenací a charakteristickou Bolkovu legrácku Stanislav Moša. Jak dál vysvětluje, „ředitel Moša se skutečně s režisérem Mošou chvíli radil a pak souhlasil.“

To rozmyšlení trvalo pryj jen několik málo minut a poté se skutečně začal nejprve zkoušet *Benátský kupce*. Mimochodem Polívka roli Šajloka v *Kupci* velmi dobře znal a uměl hrát, ovšem z překladu nikoliv Jiřího Joska, který zvolilo Městské divadlo Brno, ale Martina Hilského. Přeučit se již zapamatovaný text není nikdy jednoduché, avšak Polívka to zvládl bravurně, což musel uznat každý, kdo inscenaci viděl.

A už tehdy také Bolek poznamenal, že s Learem by se nemělo otálet mimo jiné kvůli tomu, aby byl ještě schopen jako Král Lear na konci představení, jak velí scénář, unést v náručí svou mrtvou dceru.

„Tím se mimo jiné ukazuje, že Bolek našel v našem divadle dobré kolegiální zázemí a že se do něj rád vrací. Zkoušky s ním jsou vždycky událostmi. Lidi ho mají velmi rádi a chodí se na jeho zkoušené dívat i ti, kteří vůbec nemusí. Jenom proto, aby sledovali, jak pracuje. Pro řadu kolegů to byla úžasná škola. Vidět ho v akci, pozorovat a být svědkem toho, jak roli spoluhe-

recky uchopuje, koncipuje, spoluvytváří, je bez nadsázky zážitek. A určitě to tak bude i v nadcházejícím *Králi Learovi*. On sám zkouší nesmírně rád, je vždycky kreativní a taky precizně připravený. Je radost s ním spolupracovat. Premiéra *Leara* přijde na řadu v nové sezóně jako jedna z prvních, Bolek mě poprosil o vyškrtaný text, aby se mohl učit už o prázdninách. A již před prázdninami jsme měli také první čtenou zkoušku. Ukázalo se, že *Král Lear* je skutečně geniální dílo, které vůbec není jen dramatické, ale že je v něm spousta vtipných a také moudrých situací. Myslím, že i celé obsazení je nesmírně vydařené, a já se na tuto práci těším jak malé dítě,“ říká režisér Moša k dramatu, které bude jedním ze stěžejních kusů nové sezóny MdB.

Mimo jiné i proto, jak se Moša domnívá, že setkání publika s Bolkem Polívkou je vždy ojedinělým zážitkem, protože takových herců, jako je on, není mnoho. Inscenace nejuznávanějšího Shakespearova díla bude hrána na Hudební scéně. O překlad se postaral Jiří Josek, který patří mezi nejoblíbenější Mošovy překladatele. „Četl jsem různé překlady *Krále Leara* a jsem přesvědčen, že Jiří Josek opět vyhrál. Věcností, schopností, byť přesto, že je věcný, je poetický, ale není zbytečně květnatý. Není to ovšem premiérové uvedení tohoto překladu, už se v této podobě hrál. V našem podání se však mají diváci zcela jistě na co těšit,“ uvádí k inscenaci nové divadelní sezóny 2015/2016 Stanislav Moša.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

*Při čtené zkoušce dramatu Král Lear,
režie: Stanislav Moša*

10. ZÁŘÍ 2015

MEZINÁRODNÍ DIVADELNÍ FESTIVAL PLZEŇ 2015 – MRTVÉ DUŠE

V OSLNĚNÍ

Petr GAZDÍK

KOČKY PO BRNĚNSKU PŘEKVAPILY, JISTĚ PŘEKVAPÍ I PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Kulturní a umělecký festival v lucemburském městě Wiltz je především v západní části Evropy uznávaným pojmem. Jen pro příklad – letos v tamním hradním amfiteátru při již 63. ročníku hudebního a divadelního umění vystoupil legendární José Carreras, slovinské Národní divadlo a balet zde předvedlo *Reka Zorbu*, jejich kolegové z Ukrajiny vystoupili s Verdiho *Nabuccem* a *Rigolettem*. A tak by se dalo pokračovat mnoha dalšími výčty. Jen jediný soubor však dostal prostor tři dny po sobě. Bylo to představení *Koček* v podání Městského divadla Brno v originálním zpracování Stanislava Moši, který na rozdíl od původní americké předlohy vsadil především na taneční schopnosti brněnského souboru. Ten lucemburskou měsíční přehlídku kumštu uzavřel náročným představením s choreografií Hany Kratochvilové.

Jak takové hostování vidí herec a režisér Petr Gazdik, který na generálku ve Wiltzu v zastoupení Stanislava Moši dohlížel, a jak se stane, že dostane divadlo na takové nejen prestižní, ale zjevně i komerční přehlídce tak velký prostor?

Kulturní léto ve Wiltzu je opravdu tradiční záležitostí, kde vystupovat je zcela jistě přáním nejednoho souboru. My jsme se zde objevili již před čtyřmi léty a zřejmě je naše tvorba natolik přesvědčila, že jsme od té doby zváni každý rok. Není to tedy tak, že bychom se museli sami o vystupování ucházet nebo procházet nějakým výběrem. Je ale fakt, že pořadatel si vždy vybírá, co chce předvést. Pochopitelně jsou to nejčastěji velké světové tituly. Vystupovali jsme zde s *Bídničky*, *West Side Story* a nyní to byly *Kočky*. Festival je dost známý a každé vystupování v zahraničí má smysl, zvláště když je tamní kritikou pak označeno za úspěšné. Nehledě k tomu, že takové mimosezónní záležitosti jsou i ekonomickým přínosem pro divadlo.

Myslíte si, že podobný úspěch jako měly Kočky, by zde jednou mohl sklídit i připravovaný muzikál Pískání po větru, který vás jako režiséra čeká v nové sezóně?

Bylo by to jistě pěkné, ale teď je ještě brzy o tom uvažovat. Bude to první premiéra na Hudební scéně v této sezóně. Zkoušet se začalo 2. září a premiéra bude 24. října. *Pískání po větru* pochází, stejně jako *Kočky*, *Fantom*, *Ježíš* a další muzikály, z dílny Andrew Lloyd Webbera, ovšem říká se o něm, že na rozdíl od těch hodně komerčně známých je jaksi umělečtější, jedná se o docela silný příběh a jde vlastně o muzikálové drama. Jako drama je to zpracované i hudebně s mnoha operními prvky, byť – jak je u Webbera zvykem – i zde se s operní tvorbou budou střídat rockové pasáže. Jen v názvu – půjde o příběh dětí v americké Louisianě, kterým umřela maminka, a tyto děti při hře narazí na muže, který je uprchlým restancem, vrahem. Ukryvají ho, starají se o něj a snad ho považují i za Ježíše. Další podrobnosti příběhu nemá smysl prozrazovat, ovšem rozhodně nepůjde o žádnou rozvernou podívanou. V každém případě však půjde o muzikál v české a myslím, že i mimo Londýna i v lokálně evropské premiéře, který stojí za to vidět. A kdoví, třeba ho budeme jednou dávat právě i ve Wiltzu či jinde v Evropě, kde se skutečně ještě nikde nehrál.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jef Kratochvíl*

S Klárou Latzkovou a Danem Kalouskem při zkoušce muzikálu Pískání po větru

RODINNÉ ZLATO

Zdeněk JUNÁK

*Jako Kapitán Flint
v muzikálu Ostrov pokladů,
režie: Stanislav Slovák*

Prototyp Moraváka, ale stejně tak vzor chlapa – chlapa, kterému sice nic „lidského“ není cizí, všude je ho plno, ale současně stojí oběma nohama na zemi, takže se o něho každá ženská může (a ráda) opřít. K podobným rolím je sice Zdeněk Junák svým vzhledem předurčen a také jich nespočet ztvárnil. Stejně tak ale dokázal hlavně na jevišti vdechnout život vnitřně usebraným postavám, jako byl například profesor Serebrjakov ze *Stryčka Váni*. Nová role Zdeňka Junáka je ale zvenčí zcela nečekaná: jako penzistu by ho tipoval málokdo...

Opravdu jste v důchodu?

Jsem, už od loňského roku jsem takzvaný „prduch“ neboli pracující důchodce. Věk se naplnil, tak jsem rozšířil řady penzistů, ale stejně rád jsem využil nabídky našeho ředitele Stanislava Moši a dál hraju. Samozřejmě se proto topím v penězích, tak třeba ještě s manželkou našetříme na stará kolena na dům (*smích*). Ale to bychom nesměli mít doma dceru s dětmi (*smích*).

Pro někoho je důchodce skoro sprosté slovo a hlavně mnoho lidí chápe důchod jako zásadní životní zlom, a to asi spíš k horšímu...

Tak k těm já nepatřím. Nemyslím, že bych zestárl tím, že mám důchodový věk. Na druhé straně při-

znávám, přibývající roky na sobě cítím. Nejvíce mívám pocit, že nestíhám, když trávím čas s vnoučaty. A ano, je pravda, že na sobě pozoruji různé neduhy: mám problémy s levým kolenem, i když to není na operaci, nenarovnám prst... a samozřejmě, měl bych zhubnout, protože s sebou tahám dvacet, pětadvacet kilo navíc. Naštěstí mám hodného ošetřujícího lékaře, který se na mne vždycky podívá a řekne: „Měl bys shodit, to víš. Ale ty bys byl smutný, všechno bych ti musel zakázat, měl bys po životě – no, zatím na to máme léky.“ Takže je to dobrý.

Jak ve skutečnosti, tak na jevišti ale pořád máte energii na rozdávání. Kde ji berete a jak odpočíváte?

Jak říkám, jsem v podstatě ve formě, mám jen genově sklon jako všichni vinaři k mozkovým příhodám, takže беру nějaký jeden paták na vysoký tlak a to je vše. Jím vitamíny, kouřím, piju, žiju neřestný život, denně nejdu spát před půlnocí a vstávám po šesté. Umím ale odpočívat. Jednou při nějaké zdravotní kontrole se paní doktorka dívala na moje záznamy a divila se: „Pane Junáku, co vy děláte zhruba mezi půl jednou a čtvrtou ráno?“ Spím. „Vy spíte? Vždyť vy jste na tom jako had, všechno se vám v těle zastaví. Nebývá vám třeba zima?“ Podle pravdy říkám, že ne, a ona: „Tak to si považujte,

protože tak naberete strašně energie.“ A tady v naší herecké šatně na tom krásném sofa si po zkoušce kolem druhé odpoledne dám šlofička, stačí dvacet minut, půl hodinky, a je mi úžasně. Kolegové mi to strašně závidí.

Existuje spousta hereckých historek a vyznání, že nejlepší lékař je jeviště... .

To právě ve vyšším věku zjistíte, že jeviště má skutečně nějaké zvláštní čaro. Sorva večer dolezu s bolavým kolennem do šatny, protože hrajeme *Donaha!*, a jak se zvedne opona, skáču po stole, skáču dolů, o kolenu ani nevím, a dohrajeme a začne to zase bolet... Když máte práci, nemáte čas vnímat, že vás něco bolí. Ono mne to divadlo drží pohromadě.

Na penzistu máte skutečně dost práce. Muzikál střídá činohru a naopak. Je to otřepaná otázka, ale dáváte něčemu přednost?

Teď už jednoznačně vítězí činohra. Bojím se písniček, když vám vypadne text, nikdo vám nepomůže. Zatímco v činohře uděláte pauzu, a když máte kolegu, který je v obraze, tak vás nahodí, protože ví, kam dialog dál vést. Když muzikál, pak role jako je Harry ve *Flashdance*, kde nezpívám a ještě mám kolem sebe krásná děvčata. S velkým muzikálem jsem se rozloučil ve zlínském divadle *Řekem Zorbou*, kterého jsem vždycky toužil hrát. Jenže v Mahence ho nasadili akorát, když jsem odtud odcházel do Městského divadla Brno, a tady ho zase už hráli. Takže jsem byl vlastně smířený, že se s tou rolí už nesetkám. Ale ta Thálie se přece jen nakonec us-

mála a skoro symbolicky ve Zlíně, kde jsem po JAMU začínal, mi ho nabídlí.

Někdy se muzikálu vyčítá, že je plytký a nabízí jen schematické postavy. Znamená to, že je to snadnější na přípravu?

Jak co, jak kdy – totéž platí o činohře. Když jsme hráli muzikál *Šumař na střeše*, to jsem se strašně nadřel. Po každém představení jsem seděl v šatně a musel to vydýchat, abych byl vůbec schopen přepnout na normální život. Nechci se stylizovat do nějakého filozofa, ale někdy opravdu vydáte na jevišti tolik citu, že vám může chybět. Raději jsem se vždycky ujišťoval u ženy, jestli se k ní nechovám jako ke kusu nábytku... Ale zase *Donaha!*, to jde úplně lehce. Ne proto, že by to bylo tak snadné, ale protože to dělám strašně rád. Měl jsem sice obavy z choreografie, ale Michal Matěj z našeho divadla, který ji dělal, mne už zná a ví, že ke mně musí přistupovat jako k dramatickému umělci s částečným sklonem k tanci, a podle toho se mnou pracoval (*smích*). No a Kapitán Flint v *Ostrově pokladů*, to je vyložené za odměnu, protože mám jen začátek. A ještě jsem stoupl v očích vnoučat, pořád zpíváme *Patnáct nás na rakvi hnatama klátí* a o prázdninách jsem vždycky musel ráno zakopat poklad, který jsme večer našli. Moc se mi líbí, že naši piráti nejsou žádná stylizace, ale poctiví hrdlořezové s bambitkami. Prý nám to v zahraničních divadlech závidí, protože z tamních škol vycházejí spíš jemní „šampónci“ a takovou posádku, jako máme my,

*S Petrem Štěpánem a Bolckem Polťvkou
v inscenaci Benátský kupec,
režie: Stanislav Moša*

*S Bolkem Poltvkou
v inscenaci Benátský kupec,
režie: Stanislav Moša*

když se ti naši dredatí technikáři vyslečou a uká-
žou tetovaná svalnatá těla, dohromady nedají.

Nechtěl jste být jako kluk kapitánem?

Chtěl jsem být hasičem, protože starší bratr mé ma-
minky byl u hasičů, dokonce byl u slavného požáru
hodolanského divadla v Olomouci. To sice tehdy
lehlo popelem, ale vždycky když k nám přišel, jeho
uniforma mne brala za srdce... Já však v sobě
nemám žádné vůdcovské ambice, nejsem ani sou-
těžní typ. Jsem sice rád ozdobou sportovišť, ale
jestli vyhraje nebo prohraje, to je mi jedno.
Jsem tam pro zábavu.

Ale sportoval jste...

To jo, chvíli jsem koketoval s motokrosem, chvíli
se šermem, chvíli jsem byl brankářem žákovského
družstva ve Starém Městě. Počátkem šedesátých let
mi ale stejně jako většině kluků učarovali Beatles
a Rolling Stones. Koupili jsme si kytary za 125
korun, propojili rádia se snímači, vzali pionýrské
bubínky a zakládali kapely. Ta naše se jmenovala
Broken Noses, protože shodou okolností jsem měl
zlomený nos já i kamarád Tonda. Na kytaru jsem
se doopravdy učil ale až na JAMU, kde jsem ji měl
jako doplňkový předmět, tak jsem to snad dohnal.

*S Igorem Ondříčkem,
Petrem Štěpánem, Jakubem Uličníkem,
Lukášem Janotou a Michalem Isteníkem
v muzikálu Donaba!,
režie: Stanislav Slovák*

Vratíme se ještě na jeviště. Víte, co vás v této sezóně čeká?

Vévoda z Glostru v Shakespearově *Králi Learovi*, na což se moc těším, protože titulní roli ztvární Bolek Polívka. S Bolečkem hraju strašně rád, což neříkám proto, abych si u něj šplhnul, ale protože hrát po boku hvězdy v tom dobrém slova smyslu je vždycky výborné a když se vám to aspoň trošku povede, postoupíte výš. Takže s Bolkem já rád hraju, jednak se s ním nasměju a jednak je to výborný a moudrý herec. Když hrajeme *Benátského kupce*, vždycky se na něj strašně rád dívám, jak má tělo propojené s mluveným slovem, to se mi moc líbí.

Nejen pro Pražáky jste vzor Morávaka, kroj a koštyř vám nikdo neodpáře. Jaký je v realu váš vztah k Moravě?

Jsem zemitý Moravák, narodil jsem se sice na Hané, ale to spíš nedopatřením, protože maminka dál nedojela. Ale větší a největší kus života jsem prožil na moravském Slovácku. Můj tatínek byl inženýr potravinářské chemie, šéfoval cukrovaru a chtěl, abych šel v jeho stopách, což se naštěstí nepovedlo. No, možná bych vymyslel nějaký dobrý rohlík... Jsem echt zemitý Moravák a nemám, co bych dodal. Víno mám rád, ale piju ho pouze na

podzim, v zimě a na jaře. Přes léto si dávám raději plzeň a zelenou.

Penzista jste evidentně špatný, jste aspoň lepší dědeček?

Dědeček jsem fenomenální. Sebík a Sabinka budou mít letos pět, hrajeme divadelní hry, chodíme po lese, na výlety, povídáme si. Milují naše společné návštěvy vinotéky Na růžku, kde vždycky dostanou takovou tu dlouhou slanou tyčinku (tu sůl jim oloupu, protože dcera dbá na zdravou výživu), ocucávají ji a poslouchají. Pak už je čas odchodu, a protože jsem demokrat, zeptám se, jestli má děda odejít, nebo si dát ještě dvojkou. Vždycky mne přehlasují, takže domů přijdeme pozdě a dostaneme vyčíněno.

Potěšilo by vás, kdyby se vnoučata „podědila“?

Sebík je moc sportovně nadaný, zatímco Sabinka krásně tančí a výborně drží rytmus. Jenže děvčata to u divadla nemají lehké. Ale kdyby se věnovala muzice, jako Zuzana Lapčiková nebo Iva Bittová, to by mne blažilo u srdce. I když nevím, jestli se toho dožiju.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvíl

*S Jakubem Uličníkem a Igorem Ondříčkem
v muzikálu Donaba,
režie: Stanislav Slouák*

DERNIÉRA MUZIKÁLU TITANIC NA JEZEŘE WALENSEE

29. SRPNA 2015

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY

Hra německy píšícího autora Paula Pörtnera pochází z 60. let a je oblíbeným kusem řady divadelních scén. Její původní provedení se v Bostonu hrálo přes dvacet let. Jedná se o originální šilenou detektivní komedii, která umožňuje divákům zasahovat do děje a rozhodovat o dalším průběhu příběhu. Hra dokonale mísí napětí a zábavu a nabízí divákovi neopakovatelný zážitek, neboť publikum se stává přímým svědkem vraždy, o níž musí následně vypovídat a nakonec i usvědčit vraha. Děj se odehrává v kadeřnickém salónu „Splašené nůžky“, kam za poněkud osobitým personálem přicházejí náhodní i stálí zákazníci, aby se nechali ostříhat ale zároveň i pobavit. Atmosféra se mění, když piano v prvním patře přestane hrát a je spáchán zločin...

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Radka Coufalová, Igor Ondříček, Michal Isteník, Markéta Sedláčková, Rastislav Gajdoš a Vojtěch Blahuta.

Jaroslav Žák, Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni citelové české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastního humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“, stejně jako

autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu, jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že pokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtípné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Hana Holíšová, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Lenka Janíková, Zdeněk Junák, Jana Musilová a další.

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:

SUGAR (NĚKDO TO RÁD HORKÉ)

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbyvá jim nic jiného, než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafii z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová nebo Barbora Remišová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Michal Isteník a další.

PROGRAM ŘÍJEN

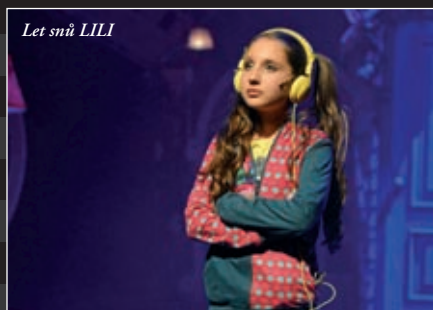
Činoherní scéna

2.10. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zetlíáku)	
3.10. so	14.00	My Fair Lady (ze Zetlíáku)	
3.10. so	18.00	My Fair Lady (ze Zetlíáku)	300. repríza
4.10. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zetlíáku)	
5.10. po	19.00	Splašené nůžky	AB1
6.10. út	19.00	Splašené nůžky	AB2
7.10. st	19.00	Splašené nůžky	AB3
8.10. čt	19.00	Splašené nůžky	C4
9.10. pá	19.00	Splašené nůžky	E5
10.10. so	18.00	VIVAT ZDENA!	
11.10. ne	19.00	Dokonalá svatba	
12.10. po	19.00	Dokonalá svatba	
13.10. út	19.00	Splašené nůžky	C2
15.10. čt	19.00	Splašené nůžky	A4
16.10. pá	19.00	Splašené nůžky	C5
17.10. so	15.00	Poslední trik G. Mélièse	
17.10. so	18.00	Poslední trik G. Mélièse	
18.10. ne	16.00	O líné babičce	
19.10. po	20.00	Sedm smrtelných hříchů	
20.10. út	19.00	Noční motýl	
21.10. st	17.00	Tři mušketýři	
21.10. st	20.00	Tři mušketýři	
22.10. čt	19.00	Splašené nůžky	AB4
23.10. pá	19.00	Charleyova teta	
24.10. so	19.00	Splašené nůžky	AB6
25.10. ne	18.00	Charleyova teta	
26.10. po	19.00	Škola základ života	
27.10. út	18.00	Škola základ života	
29.10. čt	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
30.10. pá	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
31.10. so	19.00	Donaha!	

Hudební scéna

3.10. so 14.00 **Let snů LILI**

3.10. so 18.00 **Let snů LILI**

4.10. ne 14.00 **Let snů LILI**

4.10. ne 18.00 **Let snů LILI**

17.10. so 19.00 **Lizistrata**

19.10. po 18.00 **Human Locomotion**

23.10. pá 14.00 **Pískání po větru**

23.10. pá 19.00 **Pískání po větru** zadáno

24.10. so 19.00 **Pískání po větru** P

25.10. ne 19.00 **Pískání po větru** D/E7

26.10. po 19.00 **Pískání po větru** A1/AB1

27.10. út 19.00 **Pískání po větru** C2/E2

28.10. st 19.00 **Pískání po větru** A3/AB3

29.10. čt 19.00 **Pískání po větru** C4

30.10. pá 19.00 **Pískání po větru** A5/AB5

31.10. so 18.00 **Pískání po větru**

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

1.11. ne 14.00	Donaha!	
1.11. ne 19.00	Donaha!	
5.11. čt 18.00	Dvojitá rezervace	
6.11. pá 14.00	Vrabčák a anděl	
6.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
7.11. so 19.00	Vrabčák a anděl	
8.11. ne 19.00	Splašené nůžky	E7
9.11. po 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
10.11. út 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
11.11. st 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
12.11. čt 19.00	Vrabčák a anděl	
13.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
15.11. ne 18.00	Vrabčák a anděl	
16.11. po 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
17.11. út 14.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
17.11. út 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
18.11. st 19.00	Splašené nůžky	
19.11. čt 18.00	Splašené nůžky	
20.11. pá 19.00	Splašené nůžky	
22.11. ne 18.00	Jméno	
23.11. po 19.00	Dvojitá rezervace	
24.11. út 19.00	Dvojitá rezervace	
25.11. st 19.00	Podivný případ se psem	
26.11. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
27.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
28.11. so 18.00	Vrabčák a anděl	
29.11. ne 18.00	Podivný případ se psem	
30.11. po 19.00	Mrtvé duše	

Hudební scéna

1.11. ne 14.00	Pískání po větru	
1.11. ne 18.00	Pískání po větru	
2.11. po 18.00	Pískání po větru	SP
3.11. út 19.00	Pískání po větru	A2/AB2
4.11. st 18.30	Pískání po větru	zadáno
12.11. čt 14.00	Král Lear	
13.11. pá 19.00	Král Lear	C5/E5
14.11. so 19.00	Král Lear	P
15.11. ne 19.00	Král Lear	
16.11. po 19.00	Král Lear	A1/AB1
17.11. út 19.00	Král Lear	C2/E2
22.11. ne 19.00	Noc na Karlštejně	A2015/M2015

23.11. po 19.00	Noc na Karlštejně	R2015/X2015
24.11. út 19.00	Noc na Karlštejně	T2015/Z2015
26.11. čt 19.00	Král Lear	A4/AB4
27.11. pá 19.00	Král Lear	A5/AB5
28.11. so 19.00	Král Lear	A6/AB6

William Shakespeare:

KRÁL LEAR

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shakespearova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dramatu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnaný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebestřednosti k soucitu a odpuštění, od královské koruny ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šílenství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se vám představí Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková, Svetlana Janotová nebo Ivana Odehnalová, Petr Štěpán, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Michal Isteník a další.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Slavný americký muzikál, vzniklý na motivy známé divadelní hry G. B. Shawa *Pygmalion*, vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu...

To, že Líza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem *ze Zelňáku*, protože postava Lízy se přesunula z pů-

vodní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale i o posun do místních realit. A tak postavy v úvodu nevychází z Královské opery, ale z Reduty, kde nehráli Verdiho *Aidu*, ale lidovou operetku *Na tý louce zelený*...

Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům je inscenace, kterou doprovází osmičlenný živý orchestr, jedním z nejvyhledávanějších představení MdB – vždyť od roku 1999, kdy byla poprvé uvedena na Činoherní scéně, má na svém kontě již 300 vyprodaných repríz!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Jirí Mach nebo Kristian Pekar, Zdena Herfortová a další.

Ray Cooney, John Chapman:

DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důraznější najevo, že ji nebaví manžel, který za romantický večer považuje společné pročítání korektur Medvídky Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstřelky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge, si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku jej slíbila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou frašku zaděláno!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Petr Štěpán, Hana Kovářiková, Marta Matějová nebo Andrea Zelová, Alan Novotný, Rastislav Gajdoš, Erika Kubálková a Katarína Mikulová.

ČERT TĚ VEM

Jakub ZEDNÍČEK

DOKOŘANOVÁ PANNA

Je brzy ráno, osmý zářijový den. S hercem Jakubem Zedníčkem sedíme sami v jedné zapadlé kavárničce v průchodu poblíž divadla. Za okny pošmourné, už téměř podzimní počasí, ruch kolem se teprve probouzí k životu. I náš rozhovor s Jakubem se tak pod vlivem této nálady odehrával poněkud neuspořádaně, chvílemi až punkově, jak sám poznamenal. „Do Dokořanu jsem rozhovor nedělal, takže jsem vlastně ještě taková dokořanová panna,“ přiznal hned na úvod mírně rozechvěle pětadvacetiletý herec.

Nebudete asi moc ranní pták, co?

To ne. Ale když se už scházíme takhle brzo, oživila se mi doba, kdy jsme studovali na konzervatoři.

Právě v této kavárně jsme se totiž většinou před začátkem školy scházeli se spolužáky a nad hrnkem kafe roztjímali, jestli se vůbec do školy vydáme... Musím přiznat, teda nemusím, ale přiznám, že občas jsme se nevydali vůbec...

Nebyl jste asi nikdy moc studijní typ, že?

No... ne... no. Jsem odjakživa „trochu“ živější, naši si se mnou asi užili. Hlavně moje jalová léta jim dala dost zabrat. Možná by se dalo říct, že mě to vlastně ještě nepustilo. Ale co, chlap má zůstat duší pořád klukem, ne?

Chtěl jste vlastně být odmala hercem? Se jménem Zedníček toho možná ani nic moc jiného dělat nešlo, ne?

Chtěl jsem dělat na stavbě, ale kvůli jménu jsem dostával jenom malé zakázky. Je pravda, že díky

*S Jakubem Przebíndou v inscenaci Donaba,
režie: Stanislav Slovák*

S Bolkiem Polívkou v inscenaci *Benátský kupec*,
režie: Stanislav Moša

Čmaňovi (*herec Pavel Zedníček, pozn. red.*) jsem se v hereckém prostředí odmalička pohyboval a rád se motal v zákulisí. Často jsem chodil i na představení, třeba *Natěrače* s Čmaňou a Janou Paulovou jsem viděl snad stokrát! Znal jsem ho nazpaměť. Ale u nás to divadlo bylo tak nějak v rodině zakořeněné. Dědeček režíroval ochotníky ve Zlíně, babička hrála, hrála i máma a táta, sestra je multitalentní. A pradědeček byl kovář. To s tím nesouvisí. Jenom se chlubím.

Napřed jste to ale stejně vzal trochu oklikou přes step. Stepovat jsem začal asi ve svých devíti letech. Bavilo mě to a baví doteď. Stal jsem se dvakrát mistrem republiky a na World Tap dance Championship, teda mistrovství světa, jsem byl v roce 2002 v sólech sedmý. K tomu musím ale dodat, i když nerad, že nás tam bylo dohromady osm. A ještě méně radši, že za republiku jsme tam tehdy byli dva. Ale já to fakt trochu umím!

Dělal jste step i potom?

V pubertě jsem u toho nevydržel, takže jsem se ke stepu potom vracel až po několikaleté pauze. Mívali jsme ho ale částečně i na škole, takže úplně ze cviku jsem nevypadl. A světe div se, dnes step učím už druhým rokem na JAMU.

Jak došlo k tomu, že jste se po konzervatoři ocitl v Městském divadle Brno?

Za to může vlastně zase step. Moje spolužačka z ročníku nade mnou Martička Prokopová, dnes už Matějová, mě přemluvila, abych šel k „Mrštíkům“ na konkurz do muzikálu *Mary Poppins*, že bych se tam mohl hodit, když je tam i step. Mně se ale pořád nechťelo, takže jsem se nepřihlásil. Nakonec mi to ale u Petra Gazdíka i tak domluvila, že se můžu přijít ukázat i bez přihlášky. A najednou už jsou z toho vlastně čtyři roky v angažmá. Jéje, to to, kurňa, šíleně letí!

V Mary Poppins jste se na jevišti potkal i s dalším původně brněnským stepařem Dennym Ratajským. Znali jste se už předtím?

S Dennyem se známe už dlouho, dokonce mě i chvílku stepovat učil. Oba jsme totiž začínali v taneční škole manželů Bartůňkových.

Pak už pro vás v divadle následovaly další tituly – Chicago, Mladý Frankenstein, Donaha!..

Obzvláště rád vzpomínám na *Chicago*, a nejenom proto, že jsem se tam potkal s Leničkou (*Janíkovou, pozn. red.*), se kterou jsme od té doby spolu. Já mám totiž rád holky, a úplně nejvíc holky v prádle (nebo bez). No a tady se mi to všechno splnilo přímo na jevišti. Kdysi jsem totiž toužil po tom stát se gynekologem anebo pornohercem. To první mi nevyšlo, tak jsem se zaměřil na to druhé, odpáral z toho slovo „porno“ a jsem hercem.

Se Sárou Milfajtovou v muzikálu *Mladý Frankenstein*, režie: Petr Gazdík

Co nového si zabrajete v této sezóně?

Zatím vím jenom o nejbližším zkoušení, a to bude Shakespearův *Král Lear* s Bolkiem Polívkou v titulní roli. Moc se na to těším. Často jsme jezdili k Bolkovi na farmu do Olšan, když jsem byl ještě malý kluk. Tak je pro mě teď čest stát s ním na jevišti, když jsem teď už velký kluk. Podobnou příležitost jsem měl i v minulé sezóně v *Benátském kupci*. Možnost sledovat Bolka při práci je prostě skutečná radost.

Minulá divadelní sezóna pro vás byla vůbec nabitá na zajímavé herecké úkoly. Která role vám utkvěla?

Nejvíce mě asi bavil John Silver v *Ostrově pokladů*, to je i pro diváky hodně vděčná figurka. Pamatuji si, že když jsem se úplně na začátku sezóny dozvěděl, že budeme *Ostrov pokladů* uvádět, říkal jsem si, že by bylo fajn, kdyby se tam pro mě našla nějaká role. A že úplně nejlepší by bylo, kdybych měl dřevěnou nohu a papouška na rameni. A ono to fakt vyšlo! Takže bacha: teď asi musím být opatrný na to, co vyslovím, protože se mi to plní.

O čem tedy sníte? Jaké máte plány?

Je toho víc, co se mi honí hlavou. Některé plány do budoucna se týkají právě třeba stepu. Rád bych uspořádal stepařsko-rytmicko-taneční workshop. Pokud se to podaří, měl bych i další myšlenky, jak to posunout ještě dál. A pak mám v hlavě spoustu dalších nápadů, ale ty nebudu zatím vypouštět ven.

Už několikrát se mi osvědčilo, že je lepší na nic netlačit a nechat věci jen tak samy od sebe plynout. A ono se v pravou chvíli stane to, co má. Anebo taky ne, ale aspoň vím, čím to bylo.

Hodně lidí si vás teď spojuje i s televizním pořadem Kurňa, co to je?, který uvádíte spolu s Pavlem Zedníčkem. Jak k tomu došlo?

Propojit nás takhle s Čmaňou byl nápad Pavlovy Hanky, tedy dramaturgyně pořadu Hanky Koušalové. Plno lidí si i trochu díky tomu myslí, že jsem Pavlův syn, dokonce už to napsali i někde v bulváru. Což není pravda. Nebo je? MAMI!!!? Natáčíme už vlastně dva roky, a teď máme před sebou díly minimálně do konce roku. Točí se v blocích, vždycky šest dílů ve třech dnech. To už z toho potom býváme někdy tak zblblí, že si nevzpomeneme, jaké hosty jsme měli v prvním dílu. Moc nás to ale baví, máme tam pohodu, hodně se u toho vždycky nasmějeme a vyblbneme.

Koho si vybavíte, že vás třeba nejvíce pobavil?

Teď třeba poslední jsme si to pořádně užili s dvojicí Genzer-Suchánek. Ti dva jsou fakt smřšť fóru! Vůbec jsem se při tomto pořadu naučil, že člověk nemá nikdy nikoho odsuzovat a dělat si na něj názor předem – třeba jenom podle toho, co se o něm píše v médiích.

Autor: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvil

CENY DIVADELNÍ KRITIKY: MRTVÉ DUŠE

Vladimír Just: Inscenace *Mrtvých duší* působí, jako by její text i témata psal Gogol teď a tady: podvod jako způsob života. Dotáhněte to do mrazivé velmocenské roviny a jednotkou tohoto způsobu bude jeden Putin.

Vít Závodský: Jevištně nápadité antiiluzivní nastudování staví na výrazné stylizaci a zgroteskňující nadsázce. V poloze kabaretní revue s vyrovnanou hereckou složkou doslova exceluje Čičikov Michala Isteníka. Všestrannému herci připadla v tomto revaluálně kabaretním pojetí předlohy kromě plastické charakteristiky postavy rovněž „zicizující“ funkce vyprávěče a komentátora. Ostré střihy mezi oněmi dobře skloubenými polohami zvládá flexibilitou známý interpret zcela suverénně: jeho chameleon-sky proměnlivý hochštapler, na první pohled vystupující z okolní pánské šedi výrazným líčením a křiklavým rudým kostýmem, je chlestadkovským podvodníkem mnoha rysů a tváří. Vedle pocitu divácké štítivosti nad jeho bezskrupulózní slizkostí a posléze falešnou sebelítostí nepostrádá tato imponující kreace nejen bohatou, etudově propracovanou humornou škálu, ale ani odstín jakési melancholie.

Svět a divadlo, březen 2015

DIVADLO 23/Plzeň 2015 (No. 2):

MRTVÉ DUŠE

(...) Výtečně obsazený Michal Isteník je největší devizou dramaturgie Gogolových *Mrtvých duší*, jež pochází z dílny dvojice Hana Burešová a Štěpán Otčenášek. (...) Pitvorně groteskní drastičnost ke Gogolovi organicky patří. Střet systematicky pilného podvodníka Čičikova a všech těch směšných postavíček ruské vesnice vychází velmi dobře. Je zřejmé, že režisérka Hana Burešová se tu cítí ve svém žívu, navíc v Michalu Isteníkovi objevila velmi tvárného herce, pro tento úkol jako stvořeného. (...)

Ivan Žáček, www.divadelni-noviny.cz, 11. 9. 2015

BRNĚNSKÉ KOČKY

DOBYLY LUCEMBURSKO

Už 63. ročník v západní Evropě známého letního kulturního festivalu se uskutečnil v lucemburském

Wiltzu. Pořadatelé si na měsíc trvajícím přehlídku zvou vždy komerčně zajímavá divadelní či hudební vystoupení. Nová úprava světoznámého amerického muzikálu *Kočky* v podání Městského divadla se stala prestižní záležitostí, soubor dostal na jeho předvedení dokonce prostor ve třech představeních. O úspěch a zaplněné hlediště se zasloužily především taneční výkony souboru i sólistů, což je předností nového zpracování podle představy režiséra Stanislava Moši s choreografií Hany Kratochvilové, ale i skvělý výkon hvězdy Aleny Antalové jako jedné z hlavních postav.

Miroslav Hradil, Právo, 6. 8. 2015

TŘETÍ VYSOČINA FEST UVEDL JEŽIŠE

(...) Před téměř zaplněným hledištěm jihlavského amfiteátru odehráli ve středu pozdě večer hudebníci a herci Městského divadla Brno open air muzikál *Jesus Christ Superstar*. Byla to první prověrka hlavní stage a techniky postavené pro třídní festival Vysočina fest. (...) Střeďeční technická generálka v podobě koncertní verze *Ježíše* dopadla na výbornou. Zejména závěr představení po setmění nabídl i vizuální světelnou show, kterou publikum oceňovalo potleskem, stejně jako některá čísla muzikálu z roku 1971. Herci ve finále poklekli a tleskali orchestru. Právě výkon orchestru a pěknou úpravu ocenil na dotaz Jihlavských listů na střeďečním představení hudebník Vítězslav Schrek, který před časem zpíval roli Ježíše v jihlavské verzi této rockové opery. (...)

Jiří Varhaník, Jihlavské listy, 10. 7. 2015

SPLAŠENÉ NŮŽKY

V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Publiku se nabízí jedinečná a mimořádně zábavná možnost – ovlivnit děj hry, mluvit s postavami a dokonce vypátrat vraha! (...) Vojtěch Blahuta jako asistent vyšetřovatele a Michal Isteník jako policejní vyšetřovatel rozpoutali, především v druhé půlce představení, tak brilantní improvizaci, že se do vyšetřování zapojilo spontánně opravdu hodně lidí z publika a byla z toho nebetýčná „sranda“. (...) Činoherní scéna Městského divadla Brno zahájila sezónu veleúspěšným titulem. Je to vždy trochu riziko pustit se do inscenace, ve které hodně záleží na schopnosti herců improvizovat a na schopnosti publika uvolnit se a „přijmout hru“. V této detektivní komedii se to Brňanům povedlo.

Peter Stoličný, 15. 9. 2015, www.i-divadlo.cz

OPERETKOU NA MENDELA A JEHO HRÁCH

(...) autorský kvartet nekonstruoval tradiční životopisné drama, ale ambicí byla odlehčená zpěvohra o tom, jak to s těmi hrachy a jejich křížením bylo. Zábava je tady na prvním místě. Aby jí nebylo málo, je vše formálně inscenováno jako historická retrospektiva a divadlo na divadle. (...) Kontrast života světského uměleckého a zaslíbeného klášterního, neopřetovaná láska herečky k vědci, odevzda-

nému bohu, a také bláznivé operetní výstupy, zpěvoherně nazvané *Princezna na hrášku* a *Láska v Prátru*, to jsou hlavní linky i devízy této komedie. Výsledkem je uměřeně edukativní, ale hodně rozverná atmosféra. (...) Divák si užije legrace, ale i něco melodramatických scén, pocítí dotek historie i autorské fikce a nadsázky, prostě jak to už v operetkách bývá. (...)

Luboš Mareček, Lidové noviny, 20. 8. 2015

GENETIK POD VĚŽEMI PETROVA

(...) Současný přírodovědný doktorand Janek (chlapecky zakříknutý Lukáš Janota) se z vůle rokokově kostýmovaného mefistofelského manipulátora a ztělesnitele mnoha figurek Antona Zöllnera, skutečného impresária blízké Reduty (komediálně zdatný Milan Němec), pomocí divadelní magie přenese v čase a stává se houževnatě bádajícím řeholníkem, vzájemně platonicky přitahovaným koketní subretou Emmou Denkerovou (Andrea Březinová). (...)

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 3. 8. 2015

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

(...) umíte si představit na letní scéně deset let úmorných a nudných pokusů objevitele dědičnosti, navíc kněze a později opata augustiniánského kláš-

tera, vytrvale odmítajícího jakoukoli ženskou sukni?! A tak téma autoři krásně polidštili a lidsky znevázili zasazením příběhu do divadelního prostředí, odkud se na Mendela řítí nejen dábelské svody subrety Denkerové, ale všechno dění řídí jako velké divadlo vědy a světa impresário Zöllner. (...)

J. P. Kříž, Xantypa, 26. 8. 2015

MILE BEZRADNÝ VĚDEC MENDEL SKOTAČIL S LUSKY. POD PETROVEM

(...) Oba hlavní protagonisté zvládli své role na výbornou. Lukáš Janota představuje Mendela jako muže vědy, introverta, zabraného do svého bádání, záhonů a hrášků. Mladý vědátor je mile a komicky bezradný, ctí své poslání a z toho plynoucí povinnosti, proto – alespoň vnějškově – zůstává imunní vůči nepřehlédnutelným projevům přízně operetní subrety Emmy Denkerové. Ta v podání Andrey Březinové doplňuje hlavní mužskou dvojici a svým pěveckým přednesem dominuje především v operetních výstupech. Milan Němec coby světácký impresário si se svou rolí bravurně pohrává, je mužem velkých slov a rozmáchlých gest, jimiž vládne prostorem. Často tak zasluženě vyvolává spontánní potlesk a smích publika. (...)

Jaroslav Štěpaník, Brněnský deník, 16. 7. 2015

ZATÍMCO DARWIN POLIDŠTIL OPICI, SLOVÁK MENDELA

(...) ústřední postavou kousku o Mendelovi není sám ve své době nepochopený vědátor (Darwin archy s jeho *Pokusy s rostlinnými hybridy* ani nerozřezal), kterého moc dobře hraje Lukáš Janota, ale právě Zöllner a nejméně desítko dalších impresáriových figurek. Autoři se nebáli odkazů. Mendelova zkouška před univerzitní komisí rakouských profesorů, to je Švejk před sborem Haškových potrhých psychiatrů. Se stejným výsledkem – málem superarbitrován pro blbost. Scény rodinné návštěvy u nemocného Mendela v Brně nebo jeho setkání se slovenskými vlastenci včetně Štúra, Hurbana, Hodži a první slovenské feministky Ostrolúcké ve vídeňské putyce, to je paráda, kterou dnešní slovenští národovci nepřezijí.

J. P. Kříž, Právo, 29. 6. 2015

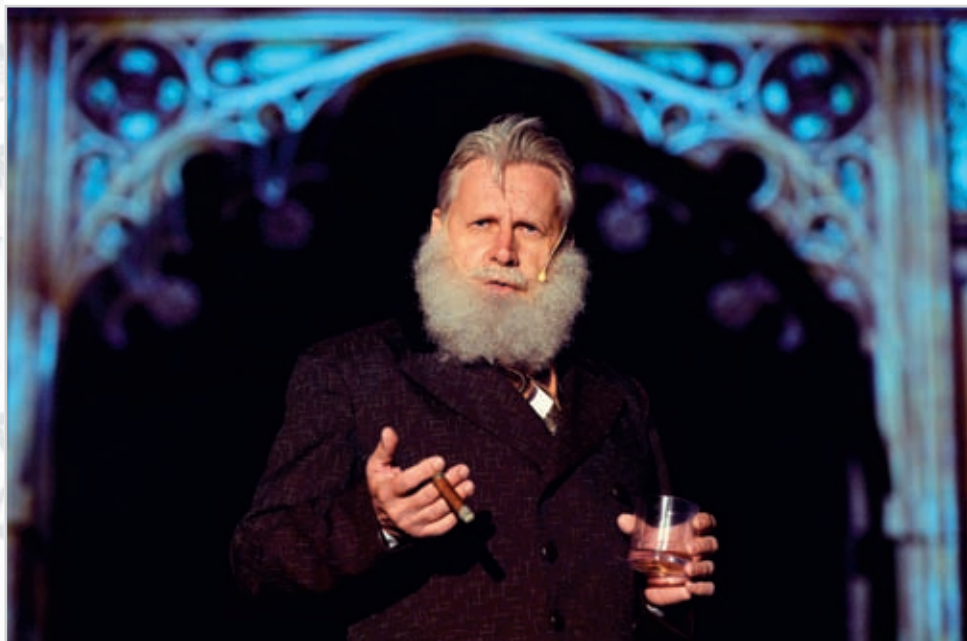
MENDEL A JEHO VZPURNÍ HRÁŠCI

(...) Sám Mendel vychází jako badatel, posedlý svou vědou tak, že nemá na nic jiného čas, ani na

ženy, ale přitom své vědomosti nedokáže prezentovat natolik kvalitně, aby se prosadil. Naopak, vždy pohoří – při učitelských zkouškách, při studiu na vídeňské univerzitě, dokonce i při prezentaci svých výzkumů. Už ta jeho přednáška: Herec hrající impresária divadla hrajícího hru o Mendelovi nechce ani slyšet, aby ve hře přednáška zazněla, a tak herci, hrajícího herce hrajícího Mendela, místo toho nabízí sexy scénu s divadelními sboristkami. Hraný Mendel věrný své postavě tvrdošjně odmítá a im-

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ: BRNO OŽILO HUDBOU A HUMOREM

(...) Ve správné operetě samozřejmě nemohou chybět tančící hrášky, které v choreografii Martina Packa a ve zdařilých kostýmech Andrey Kučerové roztančily scénu Jaroslava Milfajta. A nebylo by to Městské divadlo v Brně, nebylo by to prostředí Biskupského dvora, kdyby svůj významný podíl na realizaci neměl Petr Hloušek se svými zdařilými projekcemi. (...) Stano Slovák

presáριο se zase obává, že publikum během přednášky odejde. Takže nakonec Mendel přednáší, zatímco kolem něj hopsají polonahé sboristky i s impresáriem. Ale to se musí vidět, to se nedá popsat. Nádherná byla scéna návštěvy Mendlových rodičů a prarodičů, k popukání byl tanec vzbouřených hrášků na způsob kankánu, ale možná nejlepší bylo setkání Mendela se slovenskými národnými buditeli v jedné vídeňské knajpě. Buditelé byli prakticky na šrot, zejména Ľudovít Štúr, a Mendel nevěděl nic lepšího, než jim vykládat o dědičnosti a dokládat to na vzájemném míšení národů habsburské monarchie. (...)

Vratislav Mlčoch, www.babocka.vram.cz,
29. 6. 2015

už nejednou dokázal, že je vtipný a vynalézavý. Jeho ctností je promyšlený výběr inscenačních prostředků. Vychází z herce, z jeho tvořivosti, ale umí velmi odpovědně vážit každou situaci. Jenom tak se mu daří „dělat humor“ a být věrohodný. Vše na první pohled vypadá lehce a přirozeně. Jako by si herci jenom tak hráli. Je dobře, že má divák takový uvolněný pocit. Ale ten je výsledkem tvrdé a bystře promyšlené práce. Takže závěrečný dlouhý potlesk patřil samozřejmě všem, ve výsledku však především autorům a režisérovi.

Peter Stolíčny, www.musical-opereta.cz,
11. 7. 2015

pokračování na str. 32

VÝSTAVA OBRAZŮ, PLASTIK, LOUTEK

30. 6. 2015
od 10:00 do večerních hodin
ve stolárně MdB.

Vystavující:

Jaroslav Buben,
Radka Coufalová, Martin Havelka,
Miroslav „Holis“ Holčák,
Klára Mikulecká, Michal Mikulič,
Jaroslav Milfajt, Lenka Novotná,
Jiří Polešák, Michaela Šeborová,
Dušan Vitázek.

PRVNÍ ROČNÍK DIVADELNÍHO SALÓNU

FESTIVAL
PROGRESIVNÍHO
DIVADLA

DIVADELNÍ
SVĚT BRNO
2015

17. 10.
— 21. 10.

DSB

Mestno Gledališče Ljubljansko (Slovensko)

LIZISTRATA

17. 10. 19 h

Městské divadlo Brno,
Hudební scéna

Volkstheater Wien (Rakousko)

SEDM SMRTELNÝCH HŘÍCHŮ

19. 10. 20 h

Městské divadlo Brno,
Činoherní scéna

NdB Národní
divadlo
Brno

Za finanční
podpory

B | R | N | O | I

 Jihomoravský kraj

 MINISTERSTVO
KULTURY

 VARS®

 ČESKO-NĚMECKÝ
FOND BUDOUCNOSTI
DEUTSCH-CHECHISCHER
ZUSAMMENARBEITUNGSFOND

Hlavní
mediální
partneři

 Česká televize

mediální skupina **mafra**

Děkujeme
Českému rozhlasu
za spolupráci.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubiznysu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá střídá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednadevadesáti let, ale rodné Německo ji považuje za zrádkyni. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

Hudební drama, pohrávajcí si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen podle námětu Davida Winterberga, mělo premiéru v roce 2014 ve vídeňském Burgtheatru, kde se setkala s odzbrojujícím úspěchem. Není divu, vždyť v průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo, v podání hereček) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek! V současnosti vzniká nová verze tohoto úspěšného titulu, kterou pro švýcarské turné režijně připravuje Stanislav Moša. Naše divadlo má tu čest ji téměř zároveň uvést v české premiéře 7. listopadu 2015 na Činoherní scéně v režijní koncepci Stanislava Moši, pod hudebním vedením Karla Cóna a v režii Igora Ondříčka.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová nebo Ivana Vaňková, Andrea Zelová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

FAMÓZNÍ LET SNŮ – LILI

(...) Skutečně je to skvostné představení nádherné pohádky pro děti i dospělé, které vás uchvátí tak, že bez ohledu na případnou skepsi zapomenete na do nenávratna uplynulý čas, na dlouhodobé životní zkušenosti a těžce získanou životní moudrost a necháte se unášet příběhem, pohádkou o elfech, trollích a dalších pohádkových bytostech, ve které se napřed všechno pořádně zamotá, potom zázračně rozmotá a nakonec dobře dopadne, tak dobře, že zlo není porobeno ani pobito, ale samo se umoudří a spojí s dobrem, že dokonce i rozhádaní rodiče se sami od sebe udobří a umoudří – inu, pohádka. (...)

Vratislav Mlčoch, *www.babocka.vnam.cz*,
25. 1. 2015

SEN, KTERÝ MÁŠ, SI HÝČKEJ. S LILI V BRNĚ

(...) Za kousky hloupého trolla Nemotoruse nezbyvá než pochválit výkon Jakuba Uličníka. Hvězdou večera je ovšem Natálie Grossová v titulní roli, velký pěvecký i herecký talent. (...) Nejlepší pěvecký a herecký výkon večera podal Lukáš Vlček v roli Fúriuse, jenom o krůček za ním zůstali Jana Musilová a Milan Němec v rolích maminky, tatínka, Titánie a Oberona. (...)

Jiří P. Kříž, *Právo*, 27. 1. 2015

LET SNŮ LILI

(...) Dominantou díla je výtvarná složka. Scéna a kostýmy jsou velmi krásné. Divákovi utkví v paměti například scéna, kdy se za hudby elfky s krásně vytvořenými křídly houpají na lanech. Každý z kostýmů také výrazně symbolizuje svůj národ, takže je především pro dětského diváka snadno pochopitelné, kde se děj právě ocitá. Zají-

mavé byly i postavy živých stromů. Stejnou pochvalu si zaslouží také masky Marka Capouška, a to především elfí uši a maska trolla Nemotoruse. K podívané přispěla i svižná choreografie, z níž zaujal například tanec trollů. (...)

Paola Haluzová, *www.informuji.cz*, 29. 1. 2015

OSTROV POKLADŮ

Lukáš Dubský: *Ostrov pokladů* je inscenace vhodná pro široké spektrum diváků. Dětské publikum osloví dobrodružné eskapády a atraktivní prostředí. Dospělí zase mohou ocenit příběh slavného spisovatele a jeho hledání životního štěstí. Tvůrcům se daří splétat dějové linky a pečlivě strukturovat oba vyprávěné příběhy, které se prolínají a doplňují. Dennis Martin dokázal stvořit řadu chytlavých melodií, které jsou stylově rozkročené od tklivé písně po pirátskou odrhovačku. Vytvořit na scéně tři odlišné charaktery je výzva, se kterou se A. Slanina zdatně vypořádal a ještě k tomu výborně zpíval.

Michal Novák: Největším pokladem této inscenace je Aleš Slanina, který přesvědčivě ztvárnil trojroli spisovatele Stevensona a vedle toho i dvou postav z románu. Zejména s kalibanovským Benem Gunnem je jeviště ovládnuto strhujícím a pěvecky suverénním výkonem. Charakteristiku rodinného muzikálu sice narušuje propletenec dějových a motivických linek, ale jinak je tu vše, co si rodinný muzikál žádá: silná hudba, je to připomínka dětství, má romantizující náboj, přidává také jedno poselství a na jevišti samozřejmě nechybí vděčná smečka pirátů...

Jiří Landa: Muzikál mě oslovil přehledně vystavěným příběhem, v němž se prolínaly dvě dějové ro-

viny, S. Slovák dokázal na jevišti vytvořit sugestivní atmosféru dávných let. V hlavní roli více než obstál A. Slanina, jenž si byl jistý ve všech muzikálových disciplínách. Skvěle ho doplňoval T. Dalecký. Něhu a zvláštní hřejivost vtiskla Margaret Stevensonové J. Musilová, P. Štěpán pro roli Johna Silvera našel adekvátní polohu pohybující se na pomezí kladného a záporného hrdiny. Výborné hudební nastudování. Rádost pohledět na inscenaci, u níž se pobaví jakýkoli člen i z velmi rozvětvené rodiny.

www.i-divadlo.cz, květen 2015

ZPÍVAJÍCÍ BUKANÝŘI

(...) Slavná, mnohokrát rozličně zpracovávaná románová prvotina Roberta Louise Stevensona z roku 1883 tu propojila dvě dějové roviny: fakta ze života tuberkulózního spisovatele a příběh dobrodružné pirátské plavby do jižních moří, mezi nimiž v charakterem příbuzných (a nadto alternovaných) postavách přecházejí interpreti ostrými střihy. „Rodinnému“ titulu o dvaadvaceti obrazech v režii Stanislava Slováka a dynamizující výpravě Jaroslava Milfajta dodávají fantaskně romantickou barvitost nejen projekce Petra Hlouška, ale s živým orchestrem především kolektivní nasazení všech účinkujících.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 29. 6. 2015

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / **Mrtvé duše**

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / **DUCH**

Henrich von Kleist / **Princ Homburský**

J. Voskovec, J. Welnich, J. Ježek / **Těžká Barbora**

M. Lingrau, J. van Dongen, K. van Dijk / **Let snů LILI**

Simon Maier / **SKleněný pokoj**

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / **Jméno**

Stanislav Moša, Ralph Siegel / **Johnny Blue**

Dennis Martin / **Östrov pokladů**

S. Slovák, J. Sojkovský, P. Štěpán, K. Cón / **Mendel**

aneb **Vzpouira trásku**

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie,

rekvizity, masky, maserky, plakát, program atp.)

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2015

Jméno:

.....

Adresa, (e-mail):

.....

Flashdance

The Musical

Tom Hedley
Robert Cary
Robbie Roth

Režie Stanislav Moša

DVĚ EKLUZIVNÍ PŘEDSTAVENÍ

21. a 22. ŘÍJNA 2015

STÁTNÍ OPERA NÁRODNÍHO DIVADLA PRAHA

5. ZÁŘÍ 2015

KONCERT MUZIKÁLŮ – ÚTĚCHOV

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards

Dříve, než se na světových jevištích objevil další titul muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera *Whistle Down the Wind*, napsala Mary Hayley Bellová nenápadnou novelku se stejným názvem. Anglická herečka a spisovatelka, známá také jako Lady Mills(ová), neboť jejím mužem byl známý herec John Mills, napsala svoje nejznámější dílo během několika dní v roce 1957. Nechala se tehdy inspirovat svými třemi dětmi a podle nich sepsala příběh sourozenců Vlačovky, Rošťandy a Ubožáčka, kteří jednoho dne objeví ve stodole muže, kterého považují za Ježíše Krista. Knihu následně proslavil stejnojmenný film z roku 1961 režiséra Bryana Forbese, ve kterém roli Vlačovky hrála právě dcera autorky knižní předlohy, Hayley Millsová a byla za tuto roli i nominována na prestižní cenu britské televizní a filmové tvorby.

Film, který patří do zlatého fondu britské kinematografie a ve své době ovlivnil značnou řadu diváků, oslovil i muzikálové tvůrce. V roce 1996 proběhla ve Washingtonu premiéra Lloyd Webberovy adaptace, ovšem diváky ani odbornou kritiku nikterak nenadchla. Andrew Lloyd Webber tedy ve spolupráci s Jimem Steinmanem, významným americkým textařem, hudebníkem a producentem, který má mimo jiné na svém kontě i hudbu k jinému světoznámému muzikálu *Tanz der Vampire (Ples upírů)*, Patricii Knopovou a režisérkou Gale Edwardsovou, kterou proslavilo především londýnské znovuuvedení muzikálu *Jesus Christ Superstar* v roce 1996, znovu upravil libreto pro uvedení na West Endu. V londýnském Aldwych Theatre nové uvedení muzi-

kálu již zaznamenalo obrovský úspěch a po premiéře 1. července roku 1998 se zde hrálo téměř tři roky a dosáhlo více než tisíce repráz.

Děj muzikálu oproti knižní i filmové předloze autoři přemístili z britského na americký venkov. Odehrává se tedy v padesátých letech 20. století v malém městečku v Louisianě, kde všichni obyvatelé společně na vřstěvují presbyteriánský kostel. Tři sourozenci – Vlačovka, Rošťanda a Ubožáček – se vyrovnávají nejen s nedávnou ztrátou maminky, ale také s pocitem, že jim dospělí nerozumějí. Zdánlivě poklidný život maloměstského společenství naruší zpráva o uprchlém trestanci, který by se mohl skrývat někde v jeho okolí. Ve stejný okamžik děti nalézají ve stodole muže, kterému shodou okolností uvěří, že je Ježíš Kristus. Zatímco děti za tímto Mužem chodí, pečují o něj a prostřednictvím jejich lásky a víry se z něj stává snad i lepší člověk, dospělí pátrají po anonymním zločinci, kterého chtějí nemilosrdně zlikvidovat. Žene je hysterický strach a neuvědomují si, že odsuzují možná nevinného člověka.

Téma střetu chápání a vnímání dětského a dospělého světa zde stojí v centru dění a vytváří dramatické napětí po celou dobu představení. Na konci příběhu o tom, že lidé jsou z velké části takoví, jak se k nim chováme a za jaké je považujeme, stojí nezodpovězená otázka, zda onen Muž ve stodole byl nebo nebyl Ježíšem Kristem. Vždyť jedna z postav ve hře říká: „Pořád v kostele posloucháme o tom, že se Ježíš vrátí. Tak proč by to nemohl být on? Nějaký zázrak už by to chtělo!“

Českou premiéru tohoto výjimečného muzikálu, který ovšem nabízí řadu nesmrtelných melodií tak, jak jsme tomu v díle Andrew Lloyd Webbera zvyklí, uvádíme v režii Petra Gazdíka, který značnou část textu ve spolupráci s Karlem Škarkou a Zuzanou Čtveráčkovou také přeložil a upravil. Na scéně Emila Konečného, s projekcemi Petra Hlouška a v kostýmech Andrey Kučerové se opět objeví i velká dětská company, se kterou již tento režisér poněkolkáté pracuje, stejně jako choreografka Carlí Rebecca Jefferson. Hudební nastudování mají na starosti Dan Kalousek a Jakub Židek. V hlavních rolích se můžete těšit na Elišku Skálovou, Dušana Vitázka, Viktorii Matušovou, Tomáše Saghera či Petra Gazdíka. Premiéra proběhne na Hudební scéně 24. října 2015.

KL

1. září v 9 hodin zahájil principál Stanislav Moša další divadelní sezónu (v jeho případě již pětadvacátou v čele souboru).

Galerie Milana Zezuly hostí od 3. září díla vídeňského malíře Bernada Neuburgra.

Obrazy, které působí jako abstraktní malba, jsou ve skutečnosti upravené fotografie zachycující detaily z autorových cest.

LISTOVÁNÍ

Na koncertu v Útěchově přivítali zpěváci v zákulisí hvězdu plakátu k inscenaci *Jméno, Barborku Vitázkovou*.

Manžele Vitázkovy se na koncertu v Útěchově sešli s předsedkyní nadačního fondu Pro dětský smích, paní Alicí Tobiášovou.

Nad mapou České republiky se rozkročil Boleslav Poltůka při zkouškách dramatu *Král Lear*.

Královské koruny rozdělil Lear mezi své dcery... Spravedlivě?!

V pánské krejčovně pracují na podobě pláště krále Leara.

Velkou zkušebnu obsadili mladí herci.

Pod vedením Petra Gazdítka připravují muzikál *Pískání po větru*.

Režisér Stanislav Slovák připravuje komedii *Červené komety*, která bude mít premiéru před Vánoci a na Silvestra. Santa Clause si střihně Andrea Zelová.

Ivana Vaňková bude Marlene Dietrich v muzikálu *Vrabčák a anđěl*.

Dvě foto s textem od novomanželů: Vzali jsme se v sobotu 29. 8. 2015 ve 12:00 v březovém hájku v Bořeticích.

A byla to nádherná nezapomenutelná svatba a párty dohromady, která skončila až v pondělí ráno. Zdraví Tě a čtenáře Dokořánu novomanželé Študénkovi.

Divadelní fotografii jeffu Kratochvíla byla věnována výstava v Galerii Vaňkovka.

Vernisáž spolu s jeffem otevřeli Boleslav Poltůka, Miloš Štědroň a Petr Oslzlý.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2015 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

207. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 9. 2015

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Chicago,

obraz Bernda Neubergera

Jakub
Zedníček

DENNIS MARTIN
CHRISTOPH JILO
WOLFGANG ADENBERG

Ostrov Pokladů

REŽIE
STANISLAV SLOVÁK

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

*hudební komedie ze života
študáků a kantorů*

26. a 27. října 2015
na Činoherní scéně

Poslední dvě uvedení oblíbené komedie Hany Burešové nás přenesou do časů, kdy největším prohřeškem studentů byla návštěva zakázaného filmu v biografu. Kdy kantoři byli důstojnými kmety a žen bylo v profesorském sboru poskrovnu. Studentské vtipky byly nevinnou zábavou a mládež odpočívala při ohýnků a zpěvu trampských písních. Idyla první republiky je podpořena studentskou kapelou ve složení Igor Ondříček, Petr Štěpán, Viktor Skála a další. S oblíbenou komedií se rozloučíme po více než stech re-prízách na konci října.